

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează **REDACȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Hotărîri însemnate

Cele dintîi roade ale alegerii la 5 martie 1961 a deputaților în Marea Adunare Națională s-au și arătat. Este vorba despre lucrările primei sesiuni a celei de a 4-a legislaturi a Marii Adunări Naționale, care s-au desfășurat în zilele de 20—22 martie 1961.

Întreaga desfășurare a lucrărilor sesiunii, cuvîntul plin de răspundere al deputaților și problemele dezbătute dovedesc rolul tot mai important al Marii Adunări Naționale în viața obștească și de stat. S-au luat hotărîri de o deosebită însemnătate pentru neînterupta dezvoltare a statului nostru democrat-popular, pentru neconținută înflorire a economiei naționale. Prin ele s-a stabilit o mai deplină precizare a funcțiilor organelor supreme ale puterii de stat și o organizare mai corespunzătoare noilor sarcini puse de dezvoltarea vieții de stat.

Astfel, a luat ființă Consiliul de Stat al Republicii Populare Romîne ca organ suprem al puterii de stat între sesiunile Marii Adunări Naționale. Acesta are atribuții sporite față de acelea pe care le avea pînă acum Prezidiul Marii Adunări Naționale. În fruntea lui a fost ales dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej. Această alegere este o grăitoare mărturie a încrederii nemărginite și a dragostei poporului pentru Partid și Comitetul său Central, pentru înțeleapta politică de construire a socialismului și de apărare a păcii.

Cu aplauze însuflețite au fost primite cuvintele d-lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, rostite în numele membrilor Consiliului de Stat: „Asigur Marea Adunare Națională că împreună cu ceilalți membri ai organului colectiv din care fac parte — Consiliul de Stat al Republicii Populare Romîne — nu-mi voi precupeți eforturile și energia spre a îndeplini sarcinile de mare răspundere ce ne revin”.

Consiliul de Stat este o formă de organizare cu un cuprins mai corespunzător noilor sarcini pe care le pune dezvoltarea vieții de stat și are un caracter mai reprezentativ.

Prin modificările aduse cap. III din Constituție și mai ales prin înființarea Consiliului de Stat, se vor crea condiții mai favorabile pentru rezolvarea numeroaselor probleme ridicate de dezvoltarea neconținută a construcției socialiste.

Marea Adunare Națională a aprobat lista guvernului, așezînd în funcția de președinte al Consiliului de Miniștri pe dl. Ion Gheorghe Maurer.

A aprobat legea care prevede înființarea consiliilor economice ale sfaturilor populare regionale, care au rostul ca prin activitatea lor să mijlocească o mai bună îmbinare a conducerii centrale cu inițiativa locală pentru ridicarea fără conținere a nivelului economic al regiunilor țării.

Cîmpul de lucru al Sfaturilor populare s-a lărgit foarte mult. Ele au sub conducerea lor directă o parte însemnată din activitatea economică a țării și vor contribui mult la rezolvarea cu succes a sarcinilor economice, la organizarea unei participări mai active a oamenilor muncii la conducerea treburilor obștești.

De asemenea, a fost aleasă o Comisie pentru elaborarea noii Constituții, care va oglindi marile prefaceri social-economice petrecute în țara noastră ce se află pe drumul desăvîșirii construcției socialiste.

Hotărîrile luate — așa cum a subliniat dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej în cuvîntarea sa — arată că statul nostru democrat-popular are să îndeplinească sarcini tot mai mari și mai însemnate. Ele sînt o contribuție însemnată la lupta pentru îndeplinirea marilor sarcini care stau în fața poporului nostru. Aceste sarcini au fost lîmpede stabilite de Congresul al III-lea al P.M.R., care a chemat întregul popor la lupta pentru înflorirea patriei socialiste, pentru un nou și puternic avînt al economiei și culturii, pentru ridicarea fără conținere a nivelului de trai al celor ce muncesc.

Aceste hotărîri sînt menite - după cum au subliniat numeroși deputați care au luat cuvîntul — să ducă la desăvîșirea conducerii activității de stat, la o și mai mare stimulare a inițiativelor creatoare ale mulțimilor, la o participare a lor tot mai largă la rezolvarea și conducerea treburilor statului.

(Continuare în pag. 2)

Independență și dezarmare

Între 26—31 martie a. c., a avut loc la Delhi (India) sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, care a dezbătut problemele actuale internaționale, în deosebi problemele lichidării colonialismului, independenței naționale și dezarmării.

Sesiunea a adoptat o serie de rezoluții importante.

În rezoluția cu privire la independența națională și lichidarea colonialismului se spune:

Destrămarea sistemului colonial sub loviturile mișcării de eliberare națională este cel mai important fenomen al epocii noastre.

Jaful și dominația imperialistă se realizează sub forme noi și rafinate, sub masca unei false mărinimii. Subordonînd țările blocurilor militare, creînd baze militare și încurajînd dictaturile contrarevoluționare, acordînd „ajutor” militar — care permite amestecul permanent în treburile interne ale țărilor cărora li se acordă acest „ajutor”, oferînd „ajutor” economic care limitează dezvoltarea liberă a industriei și comerțului, imperialismul american subminează în primul rînd prin diferite mijloace suveranitatea popoarelor, își subordonează din punct de vedere politic aceste țări, lichidează independența lor și le primejduiește securitatea.

Toate popoarele au dreptul inalienabil la independență totală, la exercitarea su-

veranității și la alegerea liberă a sistemului economic și politic care le convine.

Pacea nu poate fi trainică și prietenia între popoare nu poate fi asigurată fără lichidarea totală, necondiționată și grabnică a colonialismului sub toate formele și manifestările sale.

În rezoluția cu privire la dezarmare se subliniază că fără o dezarmare generală și totală nu poate exista o adevărată garanție a păcii. Este necesar, se spune în rezoluție, ca în viitorul cel mai apropiat să înceapă noi tratative în problema dezarmării.

Consiliul Mondial al Păcii adresează oamenilor din întreaga lume chemarea solemnă de a lupta pentru satisfacerea revendicărilor popoarelor care au o importanță vitală pentru excluderea războiului din viața omenirii, pentru dezarmare în locul înarmării, pentru o colaborare internațională și coexistență pașnică într-o lume fără războaie.

În rezoluția cu privire la Congo, Consiliul Mondial al Păcii cere să fie recunoscut și sprijinit guvernul central legal în frunte cu Antoine Gizenga, să fie dezarmate bandele înarmate ale lui Mobutu, Chombe și Kalonji, să fie retrase imediat toate trupele belgiene și celelalte trupe străine, să fie retrase toate trupele O.N.U. în cazul în care nu vor putea îndeplini neîntîrziat

(Continuare în pag. 2)

Hotărîri însemnate

(Urmare din pag. 1)

În cuvîntarea rostită de la tribuna Marii Adunări Naționale, dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej a subliniat o seamă de probleme însemnate ale politicii interne de dezvoltare a construcției economice și culturale, precum și ale politicii externe a R.P.R. de întărire a unității lagărului socialist, de apărare a păcii, de zădărnire a uneltirilor cercurilor imperialiste ce vor să dezlănțuie un nou război, de asigurare a coexistenței pașnice.

Această cuvîntare a trasat în mod limpede linia dezvoltării legăturilor noastre pe plan extern. Temelia politicii noastre externe este prietenia de nezdruccinat ce ne leagă de marea Uniune Sovietică și de celelalte țări ale lagărului socialist. În frățescă și strînsă împreună-lucrare cu toate statele ce au la inimă năzuința spre pace, Republica Populară Romînă luptă pentru slăbirea încordării dintre popoare, pentru înlăturarea oricăror neînțelegeri, pe calea tratativelor. De asemenea, este nevoie de vigilență neîntreruptă pentru a zădărnici poftete nesățioase ale imperialiștilor războinici, care mai năzuie la deslănțuirea unui nou război mondial.

În cuvîntarea sa, dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej a spus: „Credincioasă principiilor coexistenței pașnice, România își va aduce și în viitor contribuția activă în lupta pentru apărarea și consolidarea păcii. Republica Populară Romînă va milita cu și mai mare perseverență pentru realizarea propunerilor făcute la Organizația Națiunilor Unite de Uniunea Sovietică cu privire la dezarmarea generală și totală, pentru lichidarea oricăror forme de asuprire colonială și dreptul tuturor popoarelor la deplină independență și suveranitate, pentru încheierea tratatului de pace cu Germania și înlăturarea primejdiei militarismului revanșard, în interesul consolidării păcii în Europa”.

Toate măsurile, hotărîrile și legile votate de prima sesiune a celei de a 4-a legislaturi a Marii Adunări Naționale sînt mărturia grăitoare a acestei năzuințe pe care o nutrește întregul nostru popor: munca pașnică și creatoare închinată binelui obștesc și apărării păcii în lume.

Unitatea de gînd și de lucru a deputaților din Marea Adunare Națională oglindește unitatea de voință a întregului nostru popor, care este cheazășia viitoarelor succese în opera de desăvîrșire a construcției socialismului. Viitorii patru ani de legislatură a Marii Adunări Naționale vor însemna o nouă etapă, rodnică, în dezvoltarea patriei noastre.

Programul desăvîrșirii construcției socialiste a devenit cauza scumpă a întregului nostru popor. O dovadă mult grăitoare despre însuflețirea cu care muncitorii, țărani și intelectualii răspund la îndeplinirea sarcinilor economiei naționale, este avîntul pe care l-a luat întrecerea socialistă în cinstea împlinirii a 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România.

Poporul nostru este încredințat că sub conducerea înțeleaptă a Partidului Muncitoresc Romîn și a Comitetului său Central va duce la îndeplinire mărețele sarcini ce-i stau în față: desăvîrșirea construcției socialiste și apărarea păcii — pentru fericirea și bunăstarea tuturor.

C. S.

Despre muncă

Omul, ca să poată trăi pe pămînt, nu numai că se adaptează legilor naturii, ci pe baza legilor naturale, pe care învață treptat-treptat să le cunoască adaptează chiar natura la nevoile sale proprii. Vorba de aur și cea înțeleaptă a savantului botanist Miciurin zice astfel: „Omul, în marea sa iscusință, smulge tainele naturii și le pune în serviciul său”. De pildă, ca să facă o bună agricultură, desțeleneste pădurile; iar cînd nevoia cere, dimpotrivă, împădurește regiuni întinse de stepă. Ca să-și facă comunicații cît mai lesnicioase și cît mai bune și durabile, sparge munții de piatră și face tunele; sapă canale cu ajutorul mașinăriilor, abate cursuri de ape, construiește stăvilare puternice și imense și răpește mărilor și oceanelor mari ținuturi mlăștinoase, sau dimpotrivă inundă chiar regiuni întregi, prin canale mari de irigații, nenumărate pustiuri, unde nu se făcea iarbă pentru hrana animalelor domestice. Și sub influența omului, prin marea sa forță de muncă, geografia unor regiuni întregi se transformă văzînd cu ochii, ca prin minune, pustiurile devin grădini minunate, munții sînt străpuși prin tunele de kilometri întregi, torențele cele mai furioase sînt îmblînzite pe deplin și chiar silite prin diguri uriașe, ca să dea omului, milioane de cai putere, kilovați, sub forma curentului electric. Deci omul preface natura și o pune în serviciul său cu ajutorul minunat și prețios al științei și tehnicii moderne. Numai știința și tehnica sovietică a trimis în spațiile cosmice mai mulți sateliți ai pămîntului, o rachetă ce a ajuns în lună, o planetă a soarelui, o stație interplane-

tară care a fotografiat luna, mai multe nave cosmice, o stație interplanetară spre planeta Venus, etc.

Dar pentru a preface natura în folosul său, miinile și forțele fizice ale omului nu-s suficiente, ci trebuie neapărat ca el să se înarmeze cu tot felul de unelte, iar munca făcută cu ajutorul uneltelor are o importanță covârșitoare. În această privință înțeleptul Benjamin Franklin, mare fizician, a spus că omul e o ființă „care produce unelte de lucru”. Niciuna din celelalte viețuitoare nu folosește unealta de muncă pentru producerea celor necesare traiului. Chiar și-n timpurile preistorice, cele mai îndepărtate de noi, oamenii foloseau unelte de piatră cioplită, care se găseau aproape gata în sinul naturii. Ele nu cereau decît muncă foarte puțină, pentru a fi puse în stare bună de întrebuințare în viața cea de toate zilele. Această epocă geologică e cunoscută de savanți, sub numele de „paleolitică”. După ea a urmat, spun geologii, epoca zisă: „neolitică”, a pietrii lustruite. Dar mai tirziu, oamenii au învățat întrebuințarea metalelor, mai întii a bronzului, pentru că se topește mai ușor și apoi a fierului. În Vechiul Testament se spune că, părintele făuritor al „uneltelor de fier și aramă, este Tubal-Cain” (Geneză cap. 4, v. 22). Tot V. Testament ne vorbește și de „Iabal, tatăl celor ce locuiesc în corturi și păzesc vitele” (Gen. 4, 20). Acolo ni se istorisește despre: „Iubal, tatăl tuturor celor ce cîntă cu alăuta și cu cavatul”, el fiind primul făuritor de instrumente muzicale. Dar unelte folosite de om în procesul producției, se perfecționează din ce în ce mai mult, se schimbă tot mereu, încît unele din unelte dispar și apar în locul lor altele noi, bune și mai perfecționate. Ori-

Independență și dezarmare

(Urmare din pag. 1)

cererile susmenționate, să nu se intervină în treburile interne ale poporului congolez.

În **Rezoluția cu privire la Goa** (colonie portugheză în India) se recunoaște dreptul popoarelor din Goa, Damao și Dia de a se elibera de sub stăpînirea colonialistă a Portugaliei și a se uni cu India.

În **Rezoluția cu privire la Uniunea Sud-Africană** se condamnă discriminarea rasistă, aplicată negrilor și asiaticilor de guvernul rasist al Uniunii Sud-Africane.

În **Rezoluția cu privire la Coreea, Vietnam și Indonezia** se cere încetarea imediată a amestecului imperialist în treburile interne ale acestor țări și reunificarea lor în conformitate cu acordurile internaționale și cu voința popoarelor lor.

În **Rezoluția cu privire la Cuba** se arată că amestecul permanent al S.U.A. în treburile interne ale Cubei și pregătirea unor noi încercări de invadare a ei este o primejdie pentru cauza păcii. Consiliul Mondial cheamă pe luptătorii pentru pace din toate țările ca între 19—26 iulie a. c. cînd se va aniversa revoluția din Cuba, să desfășoare acțiuni de solidaritate cu poporul cuban. Solidaritatea internațională poate preîntîmpina agresiunea împotriva Cubei și împreună cu acțiunile poporului cuban poate asigura soluționarea independenței țării.

În **Rezoluția cu privire la Laos** se cere interzicerea amestecului imperialist american și al agenților lor, retragerea forțelor armate intervenționiste străine și încetarea vreunui ajutor militar și financiar ce se acordă clicii Fumi Nosavan-Boun Oum. De asemenea se cere — pentru restabilirea păcii să se convoace o conferință de genul celei de la Geneva din 1954 sau o conferință mai largă în spiritul acordurilor de la Geneva.

În **Rezoluția cu privire la problema algeriană** se apelează la intensificarea in-

fluenței forțelor iubitoare de pace din Franța și din întreaga lume asupra cerurilor conducătoare franceze pentru a asigura ducerea cu succes a tratativelor între guvernul francez și guvernul provizoriu al republicii Algeria.

În o altă **rezoluție** popoarele iubitoare de pace sînt chemate să desfășoare o largă campanie pentru încetarea imediată a persecuțiilor, la care sînt supuși mii de participanți activi la lupta pentru pace, eliberare și independență națională din Congo, Grecia, Iordania, Spania, R.A.U., Germania Occidentală și din multe alte țări, și pentru eliberarea celor ce zac în închisori — J. Kenyatta, F. Helou, Manolis Glezos și alții.

Prin toate aceste rezoluții și prin alte hotărîri în legătură cu Africa, Asia și America de Sud, Consiliul Mondial al Păcii a exprimat voința de pace a tuturor popoarelor. Iar pacea pretinde: lichidarea sistemului colonial, independența națională a popoarelor înrobite încă de colonialiști, menținerea și consolidarea independenței popoarelor eliberate, înlăturarea amestecului imperialist în treburile interne ale acestor țări, desființarea discriminărilor rasiale, reunificarea popoarelor împărțite în două state, coexistența pașnică și dezarmarea generală și totală. Pacea e posibilă într-o lume, în care toate popoarele sînt libere și colaborează pe baza principiului egalității și respectului reciproc și în care — prin dezarmarea generală și totală — se elimină pentru totdeauna războiul din relațiile dintre popoare.

Independență și dezarmare, coexistență pașnică și colaborare, sînt stîlpii de susținere ai păcii.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre sprijinesc acțiunile popoarelor iubitoare de pace pentru ca pacea să stăpînească peste tot pămîntul și omenirea în pace să-și făurească bunăstarea și fericirea.

T. R.

cine vede că-i mare deosebire, o enormă diferență, între ciocanul primitiv de piatră, folosit în viață de omul din paleolitic și ciocanul cel mare, imens, mecanic, utilizat de fabrica metalurgică modernă. Cât este de mare diferența între barosul fierarului la forja sa și ciocănelul micuț al ceasornicarului, în atelierul său cel meșteșugăresc! Așa că, pe bună dreptate, putem spune, că uneltele de producție, în procesul muncii, sînt într-o neconținută schimbare și se perfecționează datorită științei treptat-treptat. Numai cu uneltele însă nu se poate munci și nici nu se poate produce; uneltele trebuie să fie aplicate la transformarea unui obiect. De pildă: toporul servește la doborîrea unui copac din pădure, plugul la arat pămîntul; războiul la țesut lînă, în și bumbac; strungul la strunjit lierul, etc. Copacul, pămîntul, lînă, inul, bumbacul, fierul luărat la strung, nu

sînt unelte, ci asupra lor se aplică uneltele de muncă; ele sînt materiale sau obiecte ale muncii. Odată cu evoluția uneltelor are loc și evoluția obiectelor muncii. Omul de azi prelucurează nesfîrșit mai multe materiale decît omul primitiv, care cunoștea numai arama, cositorul și fierul. Odată cu evoluția uneltelor de lucru se schimbă și capacitatea omului, iscusința sa tehnică și priceperea de-a folosi uneltele și de a cunoaște legile naturii. Toate descoperirile științifice sînt pentru binele și fericirea omului. Aceasta se vede mai ales în Uniunea Sovietică și țările socialiste, unde toate cuceririle tehnicii sînt puse în slujba oamenilor muncii. Muncim cu drag căci pentru noi muncim. Luptăm ca energia atomică să nu fie folosită pentru război, ci pentru pace, pentru viață!

Pr. V. Anastasiu Bassarabin

Din învățăturile Sf. Vasile cel Mare

Prin învățăturile sale de înțelegere și lucrarea sa de sprijinire a celor sărmani, Sf. Vasile cel Mare poate fi numit cu drept cuvînt apărător al dreptății pentru veacul său și pentru creștinătea din toate veacurile.

Prin lucrarea sa caritativă cunoscută sub numele de „Vasiliada”, el este sprijinitorul celor apăsați de greul vieții. Luptînd împotriva patimilor lăcomiei, mîndriei, beției, răutăților care destramă viața socială, el arată totodată calea izbăvirii prin virtuțile creștine ale milosteniei, înfrînării, smereniei. În fiecare din omiliile sale se pot citi binefacerile vieții virtuoză, dar și stricăciunile pricinuite de patimile subjugătoare. Mai cu seamă față de cei prinși în patimile lăcomiei de avere, marele ierarh are cuvinte de foc, care vor să mistuie toată zgura răutății lor.

În cele următoare vom spicui puține cuvinte din omilia în care descrie pe tînărul bogat venit la Mîntuitorul cu gînd de ispitire: să întrebe ce să facă spre a moșteni viața de veci. Vădindu-i starea sa suletească care îmbrăca pe din afară chip de evlavie, Sf. Vasile arată cît de mic este la suflet și de străin față de cei în suferință. Muștrîndu-l pentru lipsa de înțelegere față de suferința mulțimilor, marele ierarh se zbuciumă pentru împlinirea dreptății sociale. Cauza dezbinării între oameni o vede în nedreapta stăpînire a bunurilor, menite să mulțumească pe cei mulți, nu să fie răpîte de cei puțini. Și căutînd să curme răutățile lăcomiei de avere, muștră pe cel lacom cu astfel de cuvinte: „Te arăți cu proprietăți întinse. De unde ai ajuns la acestea, dacă nu pe urma faptului, că te dorești să te arăți vrednic de un trai mai bun, fără să te gîndești să vi în ajutorul altuia. Pe măsură ce ți se înmulțesc bunurile, în aceeași măsură îți scade dragostea. De aveai iubire față de aproapele, te gîndeai la vreme potrivită să împarți din bunurile tale și altora. Acum însă ești mai legat de banii tăi, decît chiar de mădularele tale. Lipsa lor ți-ar pricinui mare durere, cît poate nu ți-ar pricinui tăierea vreunui din mădularele tale”.

Muștrînd pe bogatul fără suflet, nesimțitor pentru suferințele celor lipsiți și obidiți se folosește de astfel de cuvinte: „De ai fi îmbrăcat pe cel gol, de ai fi dat piine celui flămînd, de ai fi deschis ușa casei tale celor străini, de te-ai fi arătat tată orfanilor și de ai fi suferit cu fiecare nenorocit, nu ți-ar fi rămas bani de care să te îngrijești acum. Iar dacă în toată bună vremea te-ai gîndi cum să ajuți pe cei sărmani, n-ai mai sta la cumpănă cînd e vorba să dai ce îți prisosește”.

Apoi îl sfătuieste să fie mulțumit cu o hrană care să îndestuleze stomacul; cu o îmbrăcăminte care să acopere trupul. Și observă: „de vrei să-ți păzești bogăția, ea se risipește, iar împărțind-o după cum cere Scriptura, ea nu se va pierde. Dreptul împarte, dă la săraci, în dreapta și în stînga, dreptatea lui rămîne în veac” (Ps. 111, 9).

Căutînd să între în lumea de griji și ispite a bogatului, se rostește cu astfel de cuvinte: „Bo-

gatul fiind lipsit de dragoste e prins de multe desfătări”, care-l fac să se îngrijească de lux în îmbrăcăminte, hrană, locuință, de obligații fără rost, învăluindu-se în lucruri mici și griji nefolositoare, acestea toate risipindu-l și pe el și bogăția sa. Iată cu ce fel de planuri lucrează bogatul. O parte din bogăție se cade s-o avem pentru trebuința zilnică, iar restul s-o am sub cheie. Se mai gîndește cum să-și înzestreze cît mai luxos locuința și în ce chip s-o înfățișeze atît pe dinlăuntru, cît și pe dinafară. Pe alt soi de bogați îi stăpînesc planuri de călătorie, de viață strălucitoare, care să-i facă fericiți atît cînd sînt acasă, cît și în călătorie.

Iar cînd bogăția le prisosește și bunurile lor au crescut atît de mult, spre a fi mai siguri de paza lor, stau să le ascundă în sînul pămîntului. Aceasta din pricina că, în mintea bogatului viitorul e nesigur, fiind ținut de teama nu cumva să-l ajungă vreo lipsă neprevăzută. „De fapt dacă te folosești în mod necinstit de bogăția ta, viața ta e nesigură și primejdia care poate ajunge pe astfel de oameni este vădită”. Și făcînd atenți pe cei bogați le spune: „Nu poți să-ți ajungi planurile tale nesocotite, oricîtă bogăție ai ascunde în pămînt”.

O adevărată boală cuprinde pe unii să scormonească pămîntul spre a găsi aur, după ce-l scot de unde se află cu alte metale, îl ascund iarăși de la vederea lor în același pămînt. O astfel de stare au și bogații care nu folosesc cum se cuvine produsele avuției lor. „Mi se pare că și ție, ți se întîmplă la fel, fiindcă ascunzi în pămînt bogăția ta și odată cu ea îngropi și inima ta”. Zice Sf. Scriptură „unde este comoara voastră, acolo și inima voastră” (Mt. VI, 21).

Patima lăcomiei tînărului bogat din Sf. Evanghelie este asemenea cu starea unui călător, care dorind să ajungă într-un oraș dorește să se odihnească la o ospătărie din apropierea orașului. Fiindu-i silă să mai ostenească o mică distanță de drum, nesocotind osteneala drumului, pierde prilejul să vadă frumusețile orașului. La fel sînt și aceia care toate primesc să le facă, dar nu sînt în stare să se desfacă de bogățiile lor. Sînt mulți care postesc și se roagă, suspină și își arată în tot chipul evlavie lor, dar nu înțeleg să dea o mică parte din avuțiile lor celor lipsiți. Ce folos au unii ca aceștia din toată virtutea lor? Ei nu pot moșteni Impărăția cerurilor, fiindcă zice cuvîntul „mai ușor va intra funia corăbiei prin urechile acului, decît un bogat în Impărăția Cerurilor” (Lc. XVIII, 25). Hotărîrea aceasta este atît de vădită și Celce a rostuit-o este Insuși Adevărul și cu toate acestea împlinitorii ei sînt atît de rari.

Inima ta stă la cumpănă ca la un cîntar și nu știe în ce parte să incline mai mult, spre viața cea adevărată sau spre desfătărilor cele pămîntești. Cei ce privesc drept lucrurile se cuvine să nu își închipuie că bogăția le-a fost dată spre a o folosi numai pentru plăcerile lor, ci spre a o întrebuiți în lucrurile de folos tuturor.

Drept aceea, să se bucure cînd o scot de la o

întrebuițare greșită și să-i dea bogăției o ieșire firească. Chiar de ai putea să le iei cu tine în viața veșnică și nici în acest caz n-ar fi vrednice de atîta grijă, fiindcă ele ar fi umbrite de bună-tățile prea cinstite și prea strălucite de acolo.

Ce îndreptățire poți avea în fața dreptului judecător tu care ai îmbrăcat pereții casei și n-ai îmbrăcat oamenii goi? Tu care ai acoperit caii și ai disprețuit pe fratele gol? Tu care ai lăsat să se strice grîul și n-ai hrănit pe flămînd?

Cînd trec prin casa unui bogat și privesc cum aici toate strălucesc, îmi dau seama că unul ca acesta n-are ceva mai de preț pe lume decît cele ce vîd. El s-a îngrijit să îmbrace cele fără suflet, iar sufletul său l-a lăsat gol. Fără să dai ceva și fără să ai teamă de răsplătirea Dreptului judecător, sufletul tău stă în nepăsare față de cel sărman. Nu ai milă, nu vei avea parte de milă. N-ai deschis casa ta să primești pe cei săraci, vei fi și tu scos din Impărăția cerurilor. N-ai dat puțină piine, nu vei primi viața veșnică.

La scuzele aduse de bogat că ar fi sărac și el, Sf. Vasile îl vedește prin astfel de cuvinte: „Te înțeleg că ești sărac în cele multe și bune. La lipsa ta multă te duce pofta ta neastîmpărată și oricît ai adăuga la bogăția ta nu te oprești, ci dimpotrivă îți crește pofta să ai mai mult”.

Pe ei nu-i mulțumește ceea ce au în clipa de față, deși au destule, ci se îngrijorează de ceea ce nu au, fiindcă li se pare că duc lipsă. Avînd totdeauna grija aceasta, li se întîmplă din cauza ei să și bolească cu sufletul, gîndindu-se cum să dobîndească și să stăpînească mai mult. Precum cei ce urcă pe o scară și neîncetat suie treptele pînă la cea din urmă, cînd trebuie să se oprească, asemenea și cei stăpîniți de patima aceasta nu pot ieși din brațele ei, decît atunci cînd se prăbușesc din înălțimea (unde ea îi urcă).

Rău vecin este lacomul, atît la oraș cît și la sat. Marea se ține în marginile ei; noaptea nu depășește marginile hotărite ei de la început, numai lacomul nu ține seama nici de timp, nici de măsură, ci trece peste orice rînduială asemenea focului mistuitor care pe toate le stăpînește și le consumă. Nici un vecin, nici un împreună lucrător nu se poate înțelege, nici nu poate să aibă aceleași griji ca bogatul.

Și muștrîndu-l îi zice: „De ce nu mai lași din fărădelegi? De ce miinile tale umblă după cele fără rod? Vezi să nu aduni cu miinile tale material pentru focul cel nestins. Nu îți vine gîndul cum să te deștepti din această beție a ta? Nu îți vine mintea la cap? Nu te mai liniștești odată? Nu îți vine niciodată judecata lui Hristos înaintea ochilor? Cum te vei apăra, cînd te vor înconjura aceia pe care tu i-ai nedreptățit și te vor vesti ca atare în fața Dreptului Judecător? Ce vei face atunci? Pe care avocați îi vei plăti să te apere? Ce mărturii vei aduce? Ce răspuns vei da spre a împlîni pe Judecătorul? Acolo nu este meșteșug retoricesc, nu vor fi cuvinte vrednice de crezare care să poată dobîndi bunăvoința judecătorului. Ori unde ți-ai întoarce fața vei vedea icoana păcatelor tale.

Faptele mărturisesc împotriva noastră și fără să strigă ni se arată cum le-am săvîrșit. Să-ți stea înainte în mintea ta slăvita venire a lui Hristos cînd vor învia cei ce au făcut cele bune spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele spre învierea judecății (Rom. V, 29). Unele ca acestea să-ți dea de gîndit și în acest caz nu te vei teme de poruncă”.

Astfel de cugetări au răzbit peste veacuri. Venit-a vremea cînd într-o parte a lumii, la fel ca în țara noastră, fiecare om prin munca sa dobîndește cînte și viață plăcută și fericită. Cuvintele Sf. Vasile ne aduc aminte învirtoșarea inimii celor bogați, robiți de averile lor și ne învață că Dumnezeu ne cheamă la o viață de iubire, de dreptate, pace, bunăvoință între oameni. Să lăsăm să crească dragostea și pacea în inimile noastre, să muncim cu rîvnă pentru binele tuturor — și așa vom împlini legea lui Hristos.

Arhim. SERAFIM POPESCU

Dăruirea pentru alții

„Poruncește-le să facă ce e bine, să se învârușcă în fapte bune, să fie darnici, să fie cu inima largă” (I Tim. VI, 18).

Făcătorul a toate a sădit în firea omului o sete nestinsă de viață împreună cu semenii săi și de dăruire pentru alții. De aceea, păstrarea vieții omenești și împlinirea țințelor sale înalte se poate face numai prin împărțirea frățească din bunul comun — sufletească și trupesc — agonisit de toți și prin dăruire largă pentru semenii, adică prin solidaritate omenească.

Episodul din pericopa evanghelică de la Marcu, cap. II, versetele 1—12, este mișcător și înălțător prin izbucnirea puternică și însuflețită pe care o cuprinde: o izbucnire de generoasă dăruire pentru altul! Măreția tabloului pe care ni-l îmbie, o dau cu deosebire două momente: primul — înfățișarea celor patru inși cu slăbănogul din Capernaum și purtarea lui cu patul pină-n casa în care propovăduia Iisus; al doilea — vindecarea minunată a slăbănogului de către Mintuitorul.

În curățenia sa nepingărită și neimpuținată de păcat, omul adevărat este omul-frate, al cărui suflet este larg deschis pentru semenul său și gata să se dăruiască pentru el. Alături de setea după Dumnezeu, generozitatea este o a doua trășătură deosebită și de temelie a ființei sale: omul se deschide semenului său și se dăruiește pentru binele lui, fiindcă vede-ntrinsul pe un purtător al „chîpului lui Dumnezeu”.

Afirmarea vie, adică prin fapte, a iubirii de aproapele prin dăruirea de sine pentru altul este condiția arătării iubirii față de Dumnezeu, fiindcă nu putem iubi pe Dumnezeu, pe care nu-l vedem, dacă nu iubim pe aproapele nostru, pe care-l vedem (In. IV, 20).

Omul își păstrează omenia sa adevărată numai prin generoasa dăruire de sine pentru altul. Ea atinge treapta cea mai înaltă atunci, când omul a realizat acea stare de suflet, în care socotește că în semenul său se cuprinde toată lumea. Aceasta este culminația solidarității omenești, căreia Fer. Augustin îi dă următoarea mărturisire: „Impărțește-ți iubirea ta peste tot pământul; atunci vei iubi pe Hristos, căci mădulele lui Hristos se găesc răspindite peste tot pământul” (In Ep. Ioan., tr. X, 8); sau: „eu sint în comunune cu toate popoarele” (Enn. In Ps. 147, 19).

Bucuria dăruirii de sine pentru alții stă în mulțumirea că ai săvârșit o faptă bună, prin care ai răspuns cu o șărîmă de recunoștință la marele act dumnezeiesc de dăruire pentru toate și mai ales pentru om.

Încă înțelepciunea veche prețuiește deosebit de mult dăruirea de sine și o recomandă stăruitor. Astfel, înțeleptul chinez Laotse arată: omul adevărat „nu îngrămădește comori”, pentru că știe că „cu cît dă mai mult, cu atît se îmbogățește mai mult”. Iar Confucius, alt înțelept chinez din vechime, învață că adevărata omenie stă în „a iubi pe toți oamenii”, că omul adevărat „dorește să se înalțe pentru a înălța pe alții; el dorește să ajungă la pricepere pentru a da celorlalți pricepere”.

Chiar și geniul cel mare n-ar putea ajunge de parte, dacă s-ar sprijini numai pe propriile sale puteri și dacă nu s-ar dăruie pentru alții. Geniul este mare tocmai prin capacitatea de a comunica cu întreaga omenire. Opera sa este adinc omenească; întâi, pentru că este ecoul credincios și adinc al tuturor glasurilor celor mai sublimе, care au cîntat prin vremuri bucuriile și durerile oamenilor; în al doilea rînd, pentru că este dovada unei dăruiri totale pentru alții. Astfel, operele de frunte țîșnesc dintr-o totală contopire dintre geniul și mulțime, dintr-o dăruire generoasă, în care

nu putem deosebi partea fiecăruia. Muzica marilor genii, de pildă, este talmăcirea omenescului adevărat și al tuturor. Acest lanț nesfîrșit de dăruire a unuia pentru altul formează cea mai frumoasă înfățișare a istoriei împlinirilor omenești.

Dovadă despre asta stă și faptul că omul de geniu izbucnește ca un vulcan în fapte de dăruire de sine pentru alții. „Binele — spune Beethoven — să-l faci oricînd... nu ți-e dat să trăiești pentru tine, ci doar pentru alții”. „Ca prieten pasionat al poporului, — mărturisește Eminescu — cînd acesta se adună în mase, simt că sint o parte a totalității. Este ceva dumnezeiesc în acest simțămînt, așa că orice serbare a poporului mi se pare o sărbătoare sufletească, o rugăciune cu-cernică”.

Grăitor este și faptul că umanismul vremii noastre pune în plină lumină adevărul: omenia nu se poate gîndi și înșăptui decît numai în obște, în legăturile oamenilor între dinșii. Ceea ce însemnează că omenia este nelucrătoare într-un ins desprins de obște și de aceea nu se poate dovedi decît ca izvor al frăției omenești.

Cea mai măreață pildă de dăruire pentru alții ne-a dat-o Mintuitorul. El a scris cu singele său propriu cuvintele: „Mai mare dragoste decît aceea nimeni nu are ca viața lui să și-o pună pentru prieteni” (In XV, 13). Urmînd pilda lui Iisus, Sf. Ap. al Neamurilor putea să spună despre sine: „și eu — tuturor în toate mă străduiesc să plac, căutînd nu folosul meu, ci folosul celor mulți” (I Cor. X, 33). De aceea, putea să și îndemne: „datori sintem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor fără putere” (Rom. XV, 1); „Nimeni să nu caute ale sale înlesniri, ci fiecare pe ale aproapelui” (I Cor. X, 24); „să nu caute nimeni numai ale sale, ci fiecare și ale altuia” (Filip. II, 4); „Poruncește-le să facă ce este bine, să se învârușcă în fapte bune, să fie darnici, să fie cu inima largă” (I Tim. VI, 18).

C. SÎRBU

† Preotul Emilian Crăciun

În satul natal, Glimboaca (raionul Sioiu) a adormit în Domnul, la 18 februarie 1961 preotul pensionar Emilian Crăciun, în vîrstă de 75 ani. După o bună și temeinică pregătire intelectuală la Gimnaziul luteran din Sibiu și liceul „Andrei Șaguna” din Brașov, fiind cu înclinații naturale spre preoție și avînd și o voce frumoasă, își face pregătirea teologică la Institutul Teologic din Sibiu și apoi îmbrățișează cariera preoțească. Devotata slujire preoțească desfășurată în 46 ani de rodnică și bogată activitate în parohiile: Glimboaca, capelan pe lângă tatăl său, preotul Ioan Crăciun, Sadu II și Sebeșul de jos (toate din raionul Sibiu), i-a fost caracterizată de duhul blîndeței, hărniciei, simț gospodăresc dezvoltat și dăruire pentru parohiile păstorite și pentru păstoriții săi.

La prohodirea care i s-a săvîrșit în 21 februarie 1961, în biserica din Glimboaca, a fost însoțit pe drumul fără de întoarcere, cu inimi cernite, de preoți și credincioși din parohiile păstorite de regretatul slujitor bisericesc. Panegiricul cald și cuprinzător rostit de către P. C. protopop al raionului Sibiu, Ioan T. Munteanu, a scos în evidență frumoasele calități sufletești ale decedatului cît și bogata și multilaterală activitate desfășurată de acest harnic lucrător în via Domnului. Din soborul preoților ce l-au prohodit, preoții I. Călin, V. Boieru și I. Vlad au dezvoltat în cuvîntările lor statornicia lui în credință, iubirea de popor, grija de bunăstarea sfintelor biserici și aleasa și sirguincioasa lucrare de mîntuire a credincioșilor, învederînd și prețuirea cu care l-au înconjurat preoții din protopopiatul Sibiu, precum și credincioșii celor trei parohii păstorite, pentru că întotdeauna și față de toți a avut inimă largă de preot și raporturi de iubire frățească pilduitoare.

A fost înmormîntat în cavoul familiar de sub strașina bisericii din Glimboaca, la care a slujit cu zel și spor duhovnicesc vreme de 7 ani.

Dumnezeu să-i așeze și sufletul său în latura celor drepți.

Pr. I. CĂLIN

Letopiseș (22 ianuarie 1961)

Cu prilejul instalării noului Episcop al Aradului Dr. Nicolae Corneanu.

Aduce azi Ardealul, solie la tot natul,
Că-n veci e logodită Crișana cu Banatul
S-abat ciobani spre Mureș, țărani ce taie spicul...
Zahei... ce ard de dorul de ași vedea Vlădicul.

Ne dă Mitropolia neprețuit tezaur
Ierarh ce are gură și inimă de aur.
Cu duhu-i apostolic s-apropie de turmă
Și tuturoara-n suflet ne las-o caldă urmă.

Norodul legii noastre în mindrele lui strai
Coboară de la munte ... Ierarhe Nicolaie,
Ca să primească-n inimi duhovniceasca mană
Și binecuvîntarea cea fără de prihană.

Se-nchină umilite și miini și frunți de ceară...
Trag clopotele păcii pe acest meleag de Țară...
Tămîia își înalță mireasma-n spre Țarie
Și curg și lacrimi astăzi ... dar sint de bucurie.

Sub patrașirul legii cu duhul pocăinței
Depunem mărturie, la praznicul credinței
Că-n ziua întîlnirii cu Cirja și Păstorul
V-a pus, ca pe-o icoană, în inimă — poporul.

Ne-ași cucerit Părinte Ierarhe Nicolaie
Și-n suflet ni se-aprinse a dragostei văpaie
Pentru Acela care cu predica iubirii
Ne-ndrumă anii noștri spre vadul mîntuirii.

În ziua temeliei, Vă facem o urare:
S-ajungeți, de-o vrea Cerul, la treaptă și mai mare!

Să fiți senin luceafăr pe bolta pravoslavă,
Întru mulți ani cu pace! Și celor de sus slavă!

Preot RUSU SIRIANU